

Ani s Ukrajinou, ani s Ruskem! Budujme svůj vlastní, třetí tábor, tábor sociální revoluce!

Když jsme před jistou dobou v našem textu „Válečné přípravy Ruska a Ukrajiny – Show nebo realita?“¹ napsali, že na Ukrajině dozrávají podmínky pro novou válku, mnoho našich sou-druhů vyjadřovalo pochybnosti či dokonce nesouhlas s tak kategoričným prohlášením. Nyní už můžeme s klidným svědomím prohlásit, že konflikt na Ukrajině se zcela jasně přelil ze „studené“ fáze do „horké“ a že to, čeho jsme v současnosti svědky na východě země, je válka podle všech definic. Od Lugaňsku na hranicích s Ruskem po Mariupol na pobřeží Černého moře se v každodenních střetech ve snaze posunout hranice území, jež kontrolují, poměřují dvě vojenské síly, bojuje se na zemi i ve vzduchu, na venkově i v průmyslových centrech, dělostřelecké baterie ostřelují vesnice, letadla bombardují města (obě pod záminkou, že protivník jejich obyvatele používá jako živé štíty), pod bombami umírají muži, ženy, děti... Za čtyři měsíce trvání ozbrojeného konfliktu zahynulo více než 2000 vojáků a civilistů a 6000 dalších lidí bylo zraněno; 117 tisíc proletářů se stalo uprchlíky v rámci Ukrajiny, 730 tisíc jich uteklo do Ruska. V okamžiku, kdy jsme dokončovali tento text, byly ulice Doněcku sevřeného vládní ofenzivou vystlány mrtvolami.

V onom výše zmiňovaném textu jsme také napsali, že jedinou možnou proletářskou odpovědí na válku je organizovat a rozvíjet revoluční defetismus, tj. v praxi odmítnout přidat se na stranu jednoho či druhého tábora, ale naopak propojovat proletáře z obou stran konfliktu prostřednictvím boje proti oběma buržoaziím. I na tomto poli se události vyvíjely, i náš text si tedy po třech měsících od vydání zaslouží post skriptum.

Informace pro tento text jsme čerpali z různých zdrojů (které uvádíme v poznámkách), militantními blogy počínaje a oficiálními médii konče. Za stručným popisem událostí na Ukrajině se skrývají hodiny a hodiny pečlivého vyhledávání, pročítání článků, sledování videí, porovnávání informací, atd. Chceme našim čtenářům zdůraznit dvě věci: Zaprvé, fakt, že události, které popisujeme, nezmiňují ve svém zpravodajství Česká televize či Euronews, neznamená, že se nestaly, že jsme si je vymysleli (popisují je jak zdroje levice, tak některá ukrajinská a ruská média). Zadruhé, je jasné, že zprávy, které se k nám z Ukrajiny dostávají, jsou chaotické, neúplné, někdy si vzájemně protiřečí. To však neznamená, že bychom měli rezignovat na snahu porozumět tomu, co se na východě děje. Jsme přesvědčeni, že proti selektivnímu zpravodajství, které nám předkládá stát, musíme postavit kritický a radikální pohled anti-kapitalistického hnutí, rozvíjet, předávat a sdílet informace a analýzy, které svět nahlíží revoluční perspektivou.

Válečná ideologie (ať už je založená na obraně jednotného národního státu na straně jedné či na právu na sebeurčení a proruských sympatiích na straně druhé) na Ukrajině zapouští kořeny, občanské iniciativy pořádají finanční sbírky na podporu armády, popí žehnají zbraním jedné či druhé strany a televize dokola opakuje záběry bábušek, jež ozbrojencům přinesly „na přilepšenou“ svůj poslední kompot. Ne všichni proletáři si však nechávají vymývat mozky proválečnou propagandou jedné či druhé strany, ne všichni se hodlají obětovat „pro vlast“. Objevují se stále hojnější projevy praktického odmítnutí válečného krveprolití a obě strany konfliktu mají velký problém rekrutovat pro vzájemný masakr nové lidské síly.

Od počátku tzv. protiteroristické operace již dezertovaly či na druhou stranu přešly (s veškerým vybavením včetně tanků a obrněných vozidel) tisíce vojáků ukrajinské armády, které vláda vyslala do na východ země. Jako příklad uvedme třeba 25. výsadkovou brigádu (tedy elitní jednotku v pravém slova smyslu), jejíž příslušníci byli obviněni z toho, že „jednali zbaběle“ během bojů v Kramatorsku, a která byla 17. dubna rozpuštěna, protože odmítla „bojovat proti Ukrajincům“.² Naposledy na začátku srpna dezertovalo a na ruskou stranu hranice se uchýlilo 400 vojáků jednotky, které v boji došla munice, právě když byli pod těžkou palbou. Vojáci, které Rusko, jak už oznámilo, vydá zpět na ukrajinské území, se shodli, že budou raději čelit obvinění z dezertace, než aby na východní frontě dál zabíjeli a nechali se zabíjet. Všichni dezertéři jako hlavní důvod pro své rozhodnutí uváděli nechuť bojovat proti „vlastním lidem“ a rovněž zoufalé životní podmínky, kterým museli v armádě čelit – mizerný plat, mizerné jídlo či dokonce jeho nedostatek atd. Jiné jednotky nebyly do bojů na východě pro svou nespolehlivost ani nasazeny. Stejně jako jich nemohl k potlačení demonstrantů využít bývalý prezident Janukovyč, armádní oddíly známé svou mizivou loajalitou si netroufá do konfliktu poslat ani současná vládní garnitura.

29. května došlo v Mykolajivu ke vzpouře zhruba tisícovky vojáků jednotek z oblasti Volyně. Příslušníci 3. praporu 51. brigády odmítli své opětovné převelení na frontu, svým nadřízeným odepřeli poslušnost a začali vykládat k odvozu již připravené těžké zbraně a vybavení. Velící důstojníci jim přítom poté, co se jednotka u vesnice Volnovacha krvavě střetla se separatisty a utrpěla velké ztráty na životech vojáků, slíbili návrat do domovských kasáren v Rivném. Místo toho je několik dní převáželi z východu na jih a zpět, aby jim nakonec oznámili, že je podrobí dalšímu tréninku před novým přesunem na východní frontu. “Ve světle událostí u Volnovachy a

zrady generálů ztratili vojáci veškerou důvěru v důstojníky a zahájili otevřenou vzpouru.³

Vzbouril se i 2. prapor 51. brigády, který se ve stejné době nacházel v kasárnách v Rivném a byl svědkem jak pohřbů repatriovaných vojáků z 3. praporu zabitých v přestřelce u Volnovach, tak chaotického a lživého vedení operací: „Generálové tak dlouho rozkazovali jít nejdřív „na sever“, pak zase „na jih“, až jsou vojáci hotovi na ně střílet. Generálové začali nosit neprůstřelné vesty, tak moc se obávají, že na ně vojáci zaútočí.“⁴ Vzpoury se účastnilo asi 1200 vojáků, kteří odmítli převoz do Mikolajivu. „Slíbili nám, že budeme hlídat ukrajinsko-běloruskou hranici. Jsme připraveni to udělat, ale nasadit nás na ty šašky z Donbasu, to neuděláme!“⁵

K podobné vzpouře vojenské jednotky došlo 28. května také v Poltavě.

O čtyři dny dříve, poté, co bylo v Doněcku zabito šest vojáků původem právě z Volyně, zablokovaly ženy, matky a příbuzní vojáků z 51. brigády volyňské silnice, aby tak protestovali proti dalšímu nasazení jednotky v Donbasu.⁶

Demonstrace a protesty, které organizují ženy a další příbuzní odvedenců a které žádají návrat vojáků z fronty či se pokoušejí zablokovat jejich odjezd tamtéž, se zatím rozšířily i do dalších regionů Ukrajiny (Bukovina, Lvov, Cherson, Melitopol, Volyň a další). Na začátku června blokovaly rodiny vojáků silnice v oblasti Lvova pomocí poražených stromů⁷. O několik dní později blokovala demonstrace příbuzných vstup do vojenské odvodové kanceláře přímo ve Lvově.⁸ V Javorivu (Lvovská oblast) okupovali rodinní příslušníci cvičiště 24. mechanizované brigády a žádali odvolání odjezdu na frontu.⁹ V Dněpropetrovsku a v Charkově žádaly demonstrace příbuzných návrat vojáků z fronty zpět do kasáren v rodných regionech.¹⁰ Ženy z Charkova obsadily místní vojenské letiště. V Chersonu obsadily matky a ženy vojáků odvodovou kancelář a požadovaly ukončení války: „Ženy proti válce“, „Kde slouží synové oligarchů?“ a „Naše děti nejsou potravou pro děla“, skandovaly.¹¹ V Černivcích zablokovaly ženy v polovině června na několik dní dálnici na Žitomir a požadovaly návrat vojáků domů.¹² 24. června zablokovali příbuzní 125. kilometr dálnice mezi Kyjevem a Čopem s transparenty jako: „Přiveďte nám zpět naše děti a na východ pošlete děti generálů!“¹³ 8. června zablokovala skupina příbuzných přístup do kasáren 3033. jednotky v Melitopolu, v Záporožské oblasti. Protest byl úspěšný - podařilo se jim zabránit tomu, aby byli vojáci odesláni na frontu. Příbuzní také odsoudili státní propagandu, která je označila za „proruské separatisty“. „Ve zprávách včera mluvili o ‘proruských separatistech, kteří pořádají blokádu vojenské jednotky’. Ale během blokády nepadlo o Rusku ani slovo! My jen nechceme ztratit živitele našich rodin. (...) Doněck je masakr a našim dětem je 20 či 21 let. (...) Vidíte sami, že jsme matky! Jak nás můžete označovat za separatisty!“ prohlásila jedna z přítomných žen.¹⁴ V Ternopilu protestovaly 15. července matky a ženy vojáků proti jejich odeslání na frontu před místní vojenskou základnou.¹⁵

V rámci Ukrajiny to přitom v poslední době není poprvé, co se rodiny vojáků v praxi postavily proti vojenské akci. V týdnech a dnech předcházejících pádu bývalého prezidenta Janukovyče diskutovaly skupiny příbuzných a dalších lidí před kasárnami s vojáky, přinášely jim informace, o co v ulicích skutečně jde, a přesvědčovaly je, aby se v případě mobilizace odmítli účastnit zásahu proti demonstrantům.

Vláda zatím pokračuje v povolávání nových mužů, kteří musí do armády nastoupit na základě povinného povolávacího rozkazu. Státní propaganda je nicméně dál vydává za dobrovolníky. „Nejsme žádní dobrovolníci (...), nechceme zabíjet lidi, (...) nikam nepojedeme, sundáme si uniformy a půjdeme domů“, protestovali proti svému nasazení na východě odvedenci v květnu ve Lvově.¹⁶

Poté, co prezident Porošenko 24. července vyhlásil třetí vlnu mobilizace, která by na frontu poslala další tisíce proletářů, vypuky na několika místech západní Ukrajiny nepokoje s novou silou: ve vesnici Voloka v Černivské oblasti se proti odvedení padesáti mužů postavilo všechno obyvatelstvo. „Začali to, tak ať si to taky vyřeší. Zemřeme, ale naše děti nedáme. Měli by to pochopit a nevozit sem ty jejich povolávací rozkazy“, prohlásila jedna z protestujících.¹⁷ 25. července příbuzní odvedenců blokovali silnici blízko vesnice Korovia, požadovali, aby byla mobilizace ukončena a na frontu byli posláni synové politických činitelů.¹⁸ Ve stejný den blokovaly rodiny vojáků silnici také v Obuchivské čtvrti v Kyjevě. Blokády pokračovaly 28. července také v sedmi vesnicích v regionu Bukovina a zablokována byla znovu i dálnice Kyjev – Čop. Během protiválečné demonstrace konané před odvodovou kancelář v Novoselici v Černivské oblasti zbili protestující radního, který se snažil k nim promluvit.¹⁹ V Ivano-Frankivské oblasti obyvatelé několika vesnic vnikli 22. července do budovy místní vojenské správy a spálili povolávací rozkazy a další dokumenty týkající se mobilizace. Ke stejné události došlo ve stejný den i v Bogorodčanech.²⁰ V dalších vesnicích lidé hromadně pálili povolávací rozkazy, které jim doručila pošta.²¹ V Mukačevu, v Podkarpátí, došla situace dokonce tak daleko, že jeho vojenský velitel v obavě z dalších protestů mobilizaci prozatím pozastavil a přislíbil, že nikdo z místních nebude v nejbližší době poslán na frontu.²² Jiná bojovná demonstrace proti válce se konala v Záporožské oblasti 4. srpna, o den později pak před kyjevským parlamentem.²³

Kyjev, který tudíž v současnosti může jen s obtížemi počítat s pravidelnou armádou, se proto musí spoléhat na soukromé armády oligarchů a Národní gardu, dobrovolnickou milici, zformovanou především z nacionalistů z Právěho sektoru a Svobody během protestního hnutí proti prezidentu Janukovyčovi. Právě nové rekruty Národní gardy centrální moc s velkou slávou předvedla na konci června. Jak se však ukázalo, jádrem jejich výcviku překvapivě nejsou vojenské akce, ale především dovednosti potřebné k potlačování masových protestů a nepokojů. Stovky fašistů, tentokrát z Národně-socialistického shromáždění a Ukrajinských patriotů, ostatně v červnu napadly demonstraci proti protiteroristické operaci, která se konala v Kyjevě.

Ani členové Národní gardy však nejsou mimo dosah rozporů cloumajících oběma tábory. Např. Rádio Svobodná Evropa nedávno zveřejnilo video²⁴, na němž jeden z příslušníků Národní gardy obviňuje kyjevskou vládu z toho, že dobrovolníkům nedokáže zajistit dostatek jídla, vody a zbraní: „Používají nás jako potravu pro děla“, říká doslova. Materiální podmínky dostihují i ty, kteří si ve svém ideologickém náhledu o sobě myslí, že stojí nad nimi.

Na straně Kyjeva bojují také žoldáci z celého světa najatí pro ukrajinskou vládu soukromými agenturami (údajně má jít o námezdní vojáky z Polska, České republiky, zemí bývalé Jugoslávie, ale také z oblasti rovníkové Afriky).

Ani v táborech separatistů nepostupuje verbování nových bojovníků tak, tak jak by si místní váleční páni představovali. Velká většina horníků z Donbaské oblasti se stále odmítá přidat na jejich stranu. Místo toho formují oddíly sebeobran, které stojí jak proti separatistům, tak proti vládním jednotkám. V Makijivce se jeden z těchto oddílů střetnul se separatisty, kteří chtěli vyhodit místní důl do vzduchu. V Krasnodonu, v Luganské oblasti, vyvolali horníci v květnu generální stávkou a převzali kontrolu nad městem. Otevřeně se odmítli přidat jak na stranu separatistického „anti-Majdanu“ v Lugansku, tak na stranu oligarchů z kyjevského Majdanu, namísto toho požadovali zvýšení mezd a konec najímání doplňkových pracovních sil na dole přes soukromé agentury.²⁵

Na konci května vešli do stávků horníci z několika dolů v donbaské pánvi s požadavkem, aby kyjevská vláda ukončila tzv. protiteroristickou operaci na východě země a stáhla od tamtud vojenské jednotky.²⁶ Jejich akce vzešla z jejich vlastní iniciativy a nebyla vynucena ozbrojenci Doněcké lidové republiky, jak tvrdila některá média. Podle stávkujících válka, mimo jiné, ohrožuje samotnou existenci dolů a přináší s sebou nezaměstnanost. „V pondělí 26. května když ukrajinská armáda začala bombardovat města, horníci prostě nepřišli do práce, protože válečné hrůzy odehrávající se téměř pod jejich okny vážně zvyšují nebezpečí pracovních úrazů v dolech. Kdyby např. bomba zasáhla elektrický transformátor, horníci by byli uvězněni v podzemí, což by pro ně znamenalo jistou smrt.“²⁷ Stávku na počátku zahájilo 150 horníků dolu Oktabrijskij, akce se však řetězovou reakcí rozšířila na další doly v Doněcku (Skočinskij, Abakumov, „Trudovskaja“ atd.) i na šachty v dalších městech regionu, především v Ugedaru (Južnodobaskaja č. 3). V dolech vlastněných Rinatem Achmetovem, nejbohatším Ukrajincem a majitelem průmyslového impéria ekonomicky kontrolujícího prakticky celý východ země, management horníků zabránil v tom, aby se ke stávce přidal; navzdory bombardování v blízkém okolí šachet byli nuceni dál fát. Z podnětu horníků z šachty Oktabrijskij (a opět bez podpory administrativy Doněcké lidové republiky) byla uspořádána i protiválečná demonstrace 28. května, již se účastnilo několik tisíc lidí.²⁸ 18. června demonstrovalo za požadavek okamžitého ukončení válečných operací několik tisíc horníků v centru Doněcku znovu, protestující zdůrazňovali, že nejsou separatisté, ale normální lidé, kteří žijí v Donbasu, zároveň prohlásili, že pokud jim kyjevská vláda nevyjde vstříc, sami se chopí zbraní.

Jak separatisté, tak místní oligarchové podporující Kyjev se tato chaotická a obsahově rozporuplná shromáždění snaží manipulovat a interpretovat, jak se jim hodí. Rinat Achmetov, doněcký oligarcha, proto zorganizoval svou vlastní „stávku“ za jednotnou Ukrajinu, separatisté naproti tomu vydávají manifestace horníků za projevy proruských postojů donbaských dělníků.

Navzdory faktu, že se na hornických shromážděních objevují nacionalistická a pro-separatistická hesla, do Donbaské lidové milice se zástupy dělníků nehrnou. Jeden z vojenských velitelů separatistů, Igor Girkin, si nedávno veřejně postěžoval, že místní si do jeho zbrojního skladu sice chodí pro zbraně, ale místo toho, aby s nimi šli sloužit do separatistických milic, odnášejí si je domů, kde hodlají bránit své rodiny a vesnice proti oběma stranám.²⁹ Separatisté proto nadále spoléhají hlavně na místní kriminální gangy, s jejichž (koupenou) pomocí během několika měsíců trávící akce v oblasti Doněcku a Lugansku obsadili vládní budovy, policejní stanice, sklady zbraní, dopravní tepny a komunikační zařízení. Většinu separatistických sil však tvoří žoldáci z druhé (ruské) strany hranice, především veteráni z čečenské války.

Má-li mít skutečné protiválečné hnutí, hnutí revolučního defetismu, nadějí na úspěch, musí se stát nejen masivním a všeobecným, ale musí se organizovat, strukturovat. Informace, které o organizačních strukturách hnutí na Ukrajině máme, jsou jen minimální. Existenci některých odvozujeme ze samotných událostí (opakující se demonstrace či stávka několika tisíc lidí nemohou být dílem spontánního výbuchu nespokojenosti, stejně tak i protesty příbuzných vojáků, tak jak jsme je popsali výše, vyžadují jistou míru koordinace, obsahové i praktické organizované spolupráce), o jiných formálních i neformálních organizačních strukturách se k nám dostávají kusé zprávy. Některá již existující sdružení se proměnila na rámce centralizující protiválečné aktivity – to je případ Společnosti rodičů Donbaské oblasti Kroha³⁰, která 10. června publikovala výzvu k veřejnosti (ať už je jakkoli limitovaná, plná protikladů a pacifistická): „My, rodiče z Doněcké oblasti vyzýváme vás,

politiky, známé osobnosti, lidi, kterým na tom záleží. Pomozte zachránit lidi ze Slavjansku, Krasneho Limanu, Kramatorsku, zastavte vojenské operace. Potřebujeme, abyste k vám domů přinesli pravdu o tom, co se v těchto městech děje. Už mnoho týdnů tu lidé žijí pod nepřetržitou dělostřeleckou palbou. Civilisté stále umírají. Mezi zraněnými jsou děti, tři již byly zabity. Domy, nemocnice, školky a školy kolabují. Lidé, včetně dětí, žijí v permanentním stresu, před neustávajícími útoky se po mnoho hodin skrývají ve sklepech. (...) Žádáme vás, abyste pomohli zachránit životy všech těchto lidí a zastavit vojenské akce.“³¹ Jiná organizační struktura, Donbaské matky, ve svém prohlášení deklaruje: „Chceme jen žít! Jsme obyčejní lidé: manželé, manželky, rodiče a děti, bratři a sestry. Jsme mírumilovní občané, kteří jsou obětmi konfliktu v našem regionu, obětmi vojenských střetů. Jsme unaveni strachem a voláme po míru. Chceme žít ve svých domech, chodit po ulicích našich měst, pracovat ve firmách v našem regionu, obdělávat svoji zem. (...) My, matky Donbasu trváme na okamžitém ukončení protiteroristické operace a jakékoli vojenské akce v našem regionu! (...) Jsme si jisti, že konflikt v naší zemi může být vyřešen mírovou cestou! Zastavte válku! Zabraňte smrti dětí! Zachraňte lidi z Donbasu!“³² Hlas Oděsy uspořádal 13. července protest proti válce v Oděse. Účastníci skandovali slogany jako: „Jsme proti válce!“ Zastavte protiteroristickou operaci na východě!“ či „Chceme mír!“ Pozvánka na akci sestávala z audio nahrávky dělostřeleckého ostřelování a dopadů na civilisty.³³ V Charkově uspořádaly místní protiválečné organizace (mezi jinými i Hnutí charkovských žen Charkovjanka) 20. června demonstraci před továrnou na tanky VA Mališev, která má na frontu dodat 400 obrněných vozidel. Účastníci požadovali stornování této dodávky a skandovali hesla jako: „Ne válce!“ či „Zastavte nemsmyslné zabíjení!“³⁴

Sociální a ekonomická situace na celé Ukrajině se přitom dále zhoršuje. Devalvace hřivny (ukrajinské měny), nárůst cen základního zboží, dopravy a služeb a omezování výroby v mnoha podnicích vedlo k prudkému poklesu reálných mezd, který je odhadován na 30 – 50 procent. Kyjevská vláda, pod tlakem mezinárodních finančních institucí, musí přijmout řadu úsporných opatření, která dále sníží životní úroveň proletariátu, zároveň chystá největší vlnu privatizace za posledních 20 let. V regionech, nad nimiž nemá kontrolu, centrální vláda již v květnu úplně pozastavila vyplácení mezd státním zaměstnancům, sociálních dávek a penzí, tisíce pracujících se tak nachází bez jakéhokoli příjmu. V oblastech, kde se v současnosti bojuje je situace ještě horší, přerušeny jsou dodávky vody, elektřiny, chybí léky a jídlo.

A sociální nepokoje vyvolané touto situací na sebe nenechaly dlouho čekat. Na západě horníci z Krivoj Rogu zahájili v květnu generální stávku, v níž požadují dvojnásobné zvýšení mezd a začali se organizovat do ozbrojených sebeobraných milic. Ve svém prohlášení, které se obrací na dělníky v celé Evropě, označili za hlavní příčinu krize ruské a ukrajinské oligarchy, ať už jsou na straně separatistů či kyjevské vlády: „Podpořte náš boj proti oligarchům, kteří způsobili současnou krizi na Ukrajině a kteří již dále destabilizují, když vyvolávají bratrovražednou válku, která bude mít bez pochyby katastrofické následky pro celou Evropu.“³⁵

Po celé zemi se konalo také několik demonstrací za „slušné životní podmínky“, proti zdražování a za zvýšení mezd a penzí. (Série akcí proti zdražování nájmu a poplatků za komunální služby proběhla např. na konci června a během července v Kyjevě. 1. července protestovali demonstranti proti zdražování v Charkově. Zatím největší protest proti úsporným opatřením proběhl 24. července v Kyjevě pod hesly jako: „Uberte oligarchům, ne lidem“ či „Neokrádejte obyčejné lidi.“)³⁶

Na začátku srpna napadly dva prapory Národní gardy poslední hrstku těch, kteří pokračovali v okupaci kyjevského Majdanu („protože se nic nezměnilo“) a snažily se náměstí vyklidit.

Gardisté jednali na rozkaz nového starosty Vitalije Klička, což znovu dokazuje, že sliby jakéhokoli buržoazního politika (sám Klička žádal na začátku tohoto roku demonstranty, aby nevyklízeli náměstí „dokud na Ukrajině nedojde ke skutečným změnám“) zavazují pouze ty, kteří jim věří... Během vyklízení došlo k násilným střetům, o čemž buržoazní média opět pomlčela, protože kyjevská vláda je teď spojencem Západu a „konečný horor“ představují jen východní separatisté a Rusko.

Doněcká lidová republika se zatím snaží udržet hornické hnutí, jež se zatím stará více o své materiální zájmy než o ideologii, na uzdě a lavíruje mezi požadavky stávkujících, kterým v ústavě zaručuje znárodnění průmyslových podniků a zájmy oligarchů, jimž naopak přislíbila nedotknutelnost soukromého majetku.

Protiválečné hnutí, i když limitované jak co do prostoru, tak co do obsahu, dělnické stávky a demonstrace v obou táborech beroucí se nikoli za ideologii, ale za materiální zájmy pracujících, potvrzují to, co jsme napsali v našem předchozím textu: „(...) ani vypuknutí imperialistické války (...) nemusí nutně znamenat konečné rozdrčení proletariátu. Z historického hlediska ve skutečnosti válka na počátku skutečně značí relativní likvidaci hnutí, dialekticky však může znamenat, že se boje znovu vynoří, o to silnější, že právě válka jasně odhaluje rozpor a brutalitu kapitalistickému systému vlastní.“

Přesto se znovu a znovu setkáváme s rádobou revolucionářů, kteří hájí tzv. protiteroristickou operaci kyjevské vlády, protože podle nich umožní návrat k „normálnímu“ třídnímu boji. Přesto čteme (útržkovité a rozporuplné) zprávy o „anarchitech“ kteří jsou aktivní v separatistických správních orgánech, protože je považují za menší zlo než kyjevskou vládu.

V žádném případě nepodporujeme válku a její zvěrstva a jsme si vědomi toho, že jakýkoli ozbrojený konflikt znamená zhoršení životních podmínek proletariátu. Ale jako komunisté nemůžeme přijmout tezi, že můžeme válce zabránit tím, že budeme podporovat jednu z válečných stran. Proletariát nemá žádný zájem na zachování současných či minulých podmínek svého žití, stejně jako nemá vlast, kterou by měl bránit. Proletářskou stranou v jakémkoli válečném střetu je jednotná a nekompromisní akce proletářů z obou soupeřících táborů proti oběma válečným táborům buržoazie.

Boj proti válce znamená revoluční defetismus! Revoluční proletářskou frontu proti buržoazii z obou válečných táborů!

Postavme se proti válce přímou akcí, sabotáží, všeobecnou, radikální a bojovnou stávkou!

Třídní solidaritu s revolučními defetisty ze všech táborů!

★ Srpen 2014 ★

¹ <http://www.autistici.org/tridnivalka/valecne-pripravy-ruska-a-ukrajiny-show-nebo-reality/>

² <http://www.thedailybeast.com/articles/2014/04/17/the-ukrainian-army-is-crumbing-before-putin.html>

³ <http://ndilo.com.ua/news/u-viyisku-rozpochavsja-bunt.html> via <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/05/30/beginning-of-rebellion-in-the-ukrainian-army/>

⁴ Tamtéž.

⁵ Tamtéž.

⁶ <http://www.volynpost.com/news/33715-viiskovi-z-51-oi-brygady-vashtuvaly-na-mykolaivsychyni-bunt> via <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/05/29/volhynia-soldiers-mutiny-and-refuse-to-go-to-the-donbas/>

⁷ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/02/soldiers-relatives-protests-spreading-in-ukraine/>

⁸ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/04/soldiers-relatives-block-military-recruitment-office-in-lviv/>

⁹ Tamtéž.

¹⁰ Tamtéž.

¹¹ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/11/kherson-soldiers-relatives-picket-military-enlistment-office/>

¹² <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/19/chernivtsi-soldiers-relatives-block-highway-demand-soldiers-brought-back-from-the-east/>

¹³ <http://112.ua/obshchestvo/pod-zhitomirom-semi-voennosluzhaschih-perekryli-dorogu-kyjev-chop-79161.html>

¹⁴ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/10/soldiers-relatives-block-troops-in-melitopol-from-being-sent-to-the-front/>

¹⁵ <http://www.youtube.com/embed/hyLIUk6U9yA>

¹⁶ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/04/soldiers-relatives-block-military-recruitment-office-in-lviv/>

¹⁷ <http://www.aitrus.info/node/3875/> via <http://libcom.org/forums/news/protests-ukraine-02122013?page=11#comment-541714>

¹⁸ Tamtéž.

¹⁹ <http://www.youtube.com/embed/0WbCvUoZEQ>

²⁰ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/07/25/riot-in-western-ukraine-against-army-mobilization/>

²¹ Tamtéž.

²² <http://www.aitrus.info/node/3875/> via <http://libcom.org/forums/news/protests-ukraine-02122013?page=11#comment-541714>

²³ http://www.youtube.com/embed/G2qm3_c2O-8 a

<http://www.youtube.com/embed/fiRqDL6fkQ> via <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/08/06/protests-against-the-war-in-zaporizhia-and-kyiv/>

²⁴ <http://www.rferl.org/media/video/ukraine-national-guard-cannon-fodder/25426820.html>

²⁵ <http://observerukraine.net/2014/05/08/for-an-independent-social-movement-for-a-free-ukraine/>

²⁶ <http://en.itar-tass.com/world/733524/>

²⁷ <http://liva.com.ua/miners-war.html> via

<http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/05/30/donetsk-miners-strike-against-war-eyewitness-account/>

²⁸ <http://www.marxist.com/donetsk-miners-strike.htm>

²⁹ <http://observerukraine.net/2014/05/27/petro-poroshenko-the-chocolate-king-walks-onto-a-sticky-wicket/>

³⁰ <http://kroha.dn.ua>

³¹ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/13/mothers-and-parents-organisations-appeal-stop-the-war-save-the-people-of-donbas/>

³² <http://brend-archer.livejournal.com/324036.html> via

<http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/13/mothers-and-parents-organisations-appeal-stop-the-war-save-the-people-of-donbas/>

³³ <http://www.youtube.com/embed/xUFxhgGE-8I>

³⁴ <http://ukraineantifascistsolidarity.wordpress.com/2014/06/20/kharkov-tank-factory-rally-against-the-anti-terrorist-operation/>

³⁵ <http://observerukraine.net/2014/05/12/appeal-of-the-kryviy-rih-basin-miners-to-the-workers-of-europe/>

³⁶ <http://www.aitrus.info/node/3870/> via

<http://libcom.org/forums/news/protests-ukraine-02122013?page=11#comment-541385>